

Zones op het Industrierrein op slot gedaan?

*Jan Granneman
Peutz*

j.granneman@zoetermeer.peutz.nl; Postbus 696, 2700 AR Zoetermeer

Samenvatting

De zeer ingrijpende consequenties van recente uitspraken van de Raad van State leiden tot een noodzakelijke (her-)bezinning omtrent de wijze van zonebewaking bij gezoneerde industrierreinen. Overschrijding van de zonegrens, zelfs indien deze puur formeel van aard is, houdt industrierreinen namelijk in een wurggreep en belemmert milieuhygiënisch alleszins verantwoorde veranderingen van bedrijven. Het is urgent om de formele overschrijding van zonegrenzen zo snel mogelijk teniet te doen, bij voorkeur zonder tijdrovende procedures. Een tijdelijke oplossing voor het klemmende probleem is voorzien in een amendement op het wetsvoorstel wijziging Wet geluidhinder (fase 1).

Relevante jurisprudentie, nieuwe wetgeving en aanbevelingen voor adequaat zonebeheer worden behandeld.

1. Inleiding

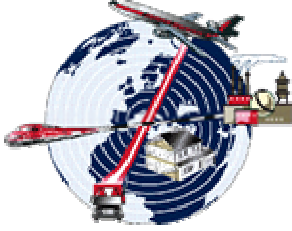
De zeer ingrijpende consequenties van recente uitspraken van de Raad van State leiden tot een noodzakelijke (her-)bezinning omtrent de wijze van zonebewaking. Overschrijding van de zonegrens, zelfs indien deze puur formeel van aard is, houdt industrierreinen namelijk in een wurggreep en belemmert milieuhygiënisch alleszins verantwoorde veranderingen van bedrijven.

Zonebewakingsperikelen, relevante jurisprudentie, nieuwe wetgeving en aanbevelingen voor adequaat zonebeheer worden behandeld.

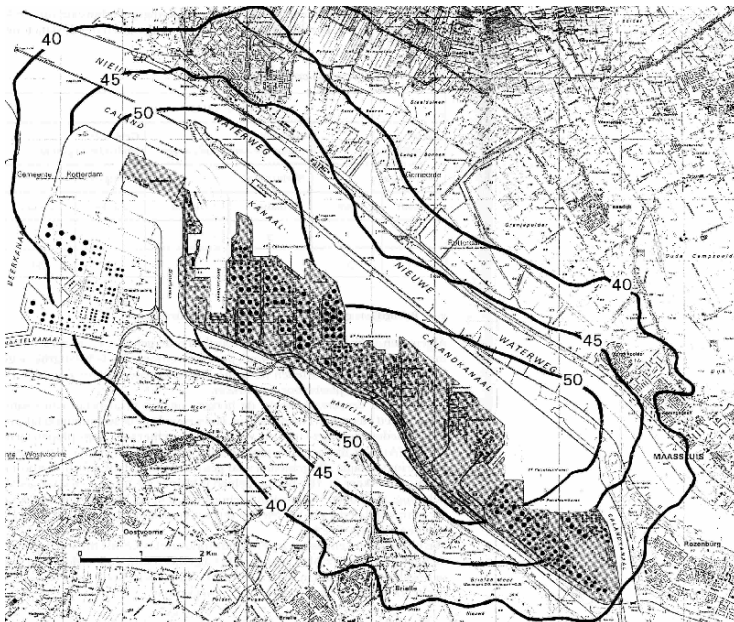
2. Zonegrens: overeenkomst met de werkelijkheid

De discrepantie tussen de berekende geluidbelasting op de zonegrens en de feitelijk aldaar gemeten waarde heeft diverse oorzaken:

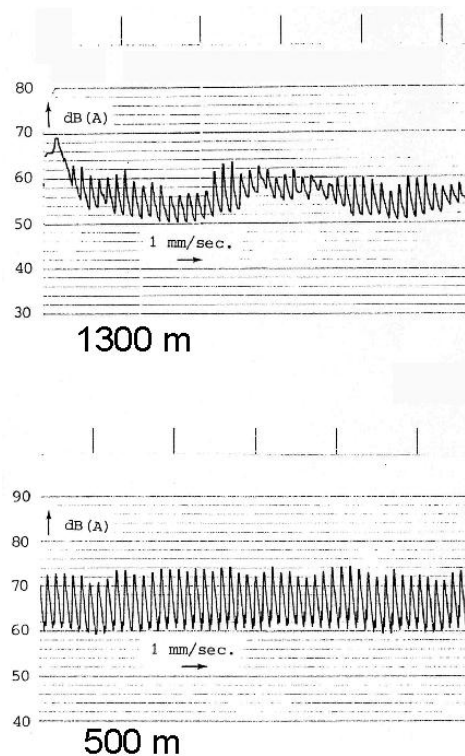
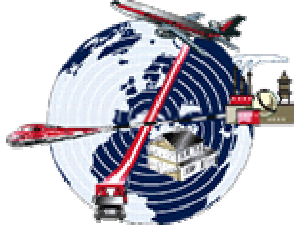
- De berekende geluidbelasting is in de regel gebaseerd op de formeel toegestane geluidemissie. Die is ontleend aan de grenswaarden in vergunningen – op grond van de representatieve bedrijfssituatie – of standaard grenswaarden in AMvB's voor niet-vergunningplichtige bedrijven. Bij een uitgebreid industrierrein met diverse bedrijven is de kans klein dat tijdens een meetsessie – uitgevoerd onder de voorgeschreven meteorologische condities – elk bedrijf gelijktijdig die vergunde geluidemissie veroorzaakt. De geluidemissie op de zonegrens zal meestal lager zijn dan de berekende geluidbelasting.

- De geluidimmissie dient bepaald te worden onder meteoraamcondities, zoals meewind. Bij een uitgebreid en langgerekt industrieterrein (zie bijvoorbeeld figuur 1) zullen nooit alle bedrijven – zelfs die met een min of meer volcontinue bedrijfsvoering – onder dezelfde meteocondities bijdragen aan de geluidbelasting op een bepaald punt op de zonegrens. Ook dit leidt tot verschillen tussen metingen en berekeningen.
- Daarnaast hebben meteorologische omstandigheden een onmiskenbare invloed op de “momentane” geluidimmissieniveaus. Figuur 2 illustreert de fluctuaties tijdens geluidmetingen aan een constante geluidbron op relatief grote afstand. Het testen van een heihamer bij een offshore-installatie aan de havenligplaats heeft een vrijwel constant geluidvermogen. Door variaties in windrichting en –snelheid vertonen de piekniveaus op 500 m afstand reeds variaties van 4 dB en op 1300 m zelfs van 8 dB. De gebruikelijke overdrachtsmodellen zijn niet geschikt voor de berekening van geluidimmissieniveaus op dergelijke grote afstanden.

Figuur 1. Voorbeeld van een langgerekt industrieterrein: Europoort met bijbehorende geluidcontouren

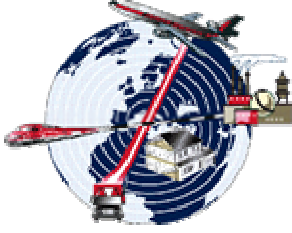

Figuur 2. Variaties in geluidoverdracht: constante geluidbron en immissieniveaus op grotere afstanden

De zonegrens – gebaseerd op een voorgeschreven berekening van de geluidbelasting – en de bijbehorende geluidzone hebben vooral een planologische betekenis. Op basis van de berekende geluidcontouren in combinatie met beleidsmatige afwegingen (bijvoorbeeld toekomstplannen van bedrijven, woningbouwplannen) is een planologisch aandachtsgebied gedefinieerd (de geluidzone). De wettelijke bepalingen behorende bij de geluidzone bepalen de geluidruimte voor bedrijven en de mogelijkheid van woningbouw.

De beperkte relatie tussen de berekende en feitelijke geluidbelasting is van belang voor een evenwichtige omgang met de zonegrens.

Niet onvermeld mag blijven dat talrijke geluidzones – naar later is gebleken – foutief dan wel onnodig krap zijn vastgesteld vanwege onvoldoende inzicht in de bedrijfsvoering respectievelijk de benodigde akoestische ruimte voor de lange termijn. Te beperkte zonegrenzen liggen bovendien soms op locaties waar dit geen milieuhygiënisch doel dient, zoals in weilanden en kanalen.

Ook de motie Tommel (alle zones zijn voor 1 juli 1993 vastgesteld, anders gelden deze van rechtswege) heeft geleid tot talrijke haastklussen (grote-stappen-gauw-thuis) met navenante onzorgvuldigheden in zonebesluiten.

3. Constateringen

Het is van belang te constateren dat zonering primair een planologisch instrument is, dat:

- zelden een (nauwkeurige) relatie heeft met de akoestische werkelijkheid;
- sterke formele eisen kent;
- ingrijpende consequenties heeft voor bedrijven en woningbouw;
- procedureel uiterst arbeidsintensief is, niet alleen bij de vaststelling maar ook bij het beheer.

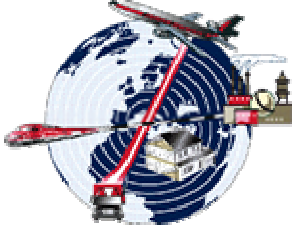
Doel daarbij is helderheid te verschaffen in het spanningveld tussen oprukkende woningbouw en uitdijende industrie. Zonering als instrument daartoe vereist onderhoud. De gevolgen van niet-adequate zonebewaking zijn pijnlijk openbaar geworden door Raad van State-uitspraken met dramatische gevolgen voor bedrijven op dat gezoneerde industrierrein. Daarbij wordt vaak wel voornoemde doelstelling te kort gedaan.

4. Adequaate zonebeheer

Goed zonebeheer vereist het actueel houden van het beheersmodel en het oplossen van knelpunten, bijvoorbeeld door vergunningaanpassingen. Dit vereist continu inzicht in alle akoestisch relevante veranderingen op het industrierrein door oprichting, wijziging of uitbreiding (al dan niet binnen een milieuvergunningprocedure). Zo kan de sloop van een gebouw in bepaalde richtingen een wezenlijke hogere geluidemissie inhouden (wegvallen afscherming). Ook uitbreiding van bedrijfstijden naar de nachtperiode – met ongewijzigde productiecapaciteit – kan akoestisch grote gevolgen hebben. Voor lege kavels moet geluidruimte gereserveerd zijn voor toekomstige gebruikers bijvoorbeeld in de vorm van dB(A)/m² afhankelijk van het toegestane soort bedrijven.

Indien informatie-uitwisseling tussen zonebeheerder en diensten die bij de besluitvorming over veranderingen zijn betrokken, niet goed is geregeld, is de basis voor de onderhavige problematiek gelegd. Navrant is dat achterstallig onderhoud in zonebeheer vaak pas aandacht krijgt wanneer de gevolgen (vergunningweigering of –vernietiging) zich manifesteren.

Adequaate zonebeheer vraagt bij het afdwingen van akoestische voorzieningen bij individuele bedrijven de nodige realiteitszin. Men denke aan de werkwijze bij grote industrierreinen waar grenswaarden verleend worden die meer dan 20 dB(A) onder de grenswaarde voor het industrierrein als geheel liggen. Bedrijven worden afgerekend op zeer geringe

geluidbijdragen ($\ll 0,01$ dB), zonder meetbaar effect van daardoor noodzakelijke maatregelen. Dit is akoestisch-boekhoudkundig verklaarbaar maar mist vanuit de primaire doelstelling van geluidbeheersing (bronreductie) zijn doel.

5. Bijdrage van niet-vergunningplichtige bedrijven aan problematiek

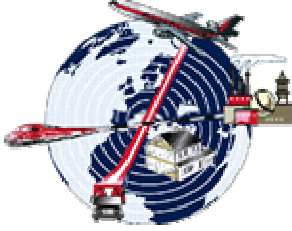
Niet-adequate zonebewaking is mede veroorzaakt door een toegenomen aantal (categorieën van) bedrijven die niet meer vergunningplichtig zijn, maar vallen onder een zogenaamde Algemene Maatregel van Bestuur (AMvB). Daarbij gelden standaard geluidvoorschriften, met grenswaarden die voorheen golden op 50 m afstand van de inrichting en gerelateerd waren aan het referentieniveau van het omgevingsgeluid. Bij de modernisering van die AMvB's zijn geluidvoorschriften zodanig gewijzigd dat thans sprake is van een standaard grenswaarde van 50 dB(A)-etmaalwaarde die bovendien geldt ter hoogte van de dichtstbijzijnde woningen. Deze wijzigingen hebben geleid tot een significante toename van de formele geluidruimte van vrijwel elk AMvB-bedrijf, met een groot, maar vaak onnodig beslag op de beschikbare geluidruimte van het gezoneerde industrierrein als geheel.

Aan deze bedrijven kunnen zogenaamde nadere eisen opgelegd worden met aangescherpte geluidgrenswaarden die recht doen aan enerzijds de noodzakelijke geluidbehoefte en anderzijds de inpasbaarheid binnen de zone. Dit vraagt specifieke acties van de zonebeheerder – buiten een lopende vergunningprocedure om – hetgeen verklaart waarom deze vorm van zonebeheer vaak is verzuimd.

6. Verruimen van de zone als oplossing?

Het verruimen van de zone, bijvoorbeeld in akoestisch niet-kritische richtingen, blijkt in de praktijk een moeizaam proces vanwege de vereiste r.o.-procedure. De wens daartoe komt vaak voort uit de gemeentelijke milieuafdeling maar dient uitgewerkt te worden door de r.o.-afdeling. Die is daartoe niet altijd bereid, bijvoorbeeld omdat een politiek draagvlak daarvoor ontbreekt. Ook kan sprake zijn van een zonegrens in diverse bestemmingsplannen – vaak ook nog liggend in verschillende gemeenten – die alle door partiële herziening aangepast moeten worden: een tijdrovende bezigheid.

Zoneverruiming is ook niet altijd de oplossing van dit knelpunt omdat binnen de geluidzone een hogere geluidbelasting toelaatbaar moet kunnen zijn. Ter hoogte van woningen binnen de zone gelden maximale grenswaarden (MTG's) waarbij voor verruiming aparte ontheffingscriteria gelden (art 67 Wet geluidhinder). Indien na eerste zonevaststelling reeds verruiming heeft plaatsgevonden, is verdere verruiming wettelijk onmogelijk.

7. Jurisprudentie

De volgende Raad van State-uitspraken hebben een relatie hebben met zonebewaking.

Een nadere eis met lagere geluidgrenswaarden acht de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRS) toelaatbaar omdat deze aanscherping nodig is voor goed zonebeheer, de bedrijfsvoering erdoor niet wordt belemmerd en de nieuwe grenswaarden gelijk zijn aan die in een eerder akoestisch onderzoek vanwege het bedrijf en de bedrijfsvoering nadien niet is gewijzigd [1].

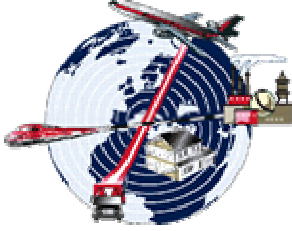
Een inrichting bevindt zich gedeeltelijk op het gezoneerde industrierrein en gedeeltelijk daarbuiten. Bij vergunningverlening heeft het bevoegd gezag het deel op het gezoneerde industrierrein getoetst aan de zonegrens, en het deel erbuiten aan de Handreiking industrielawaai en vergunningverlening [2]. De ABRS acht die methodiek akkoord. Echter het referentieniveau van het omgevingsgeluid is niet correct bepaald, namelijk berekend vanuit het industrielawaaimodel. Derhalve zijn de daarop gebaseerde geluidgrenswaarden niet correct tot stand gekomen, en dient een en ander opnieuw gedaan te worden [3].

Een betonmortelcentrale levert 12 keer per jaar in de nachtperiode, hetgeen door het bevoegd gezag als incidenteel wordt beoordeeld. De levering in de nachtperiode maakt dus geen deel uit van de representatieve bedrijfssituatie en wordt derhalve niet aan de geluidgrenswaarden getoetst. De ABRS vernietigt dat geluidvoorschrift omdat niet is onderzocht of ten tijde van het zonebesluit die 12 keer in de nachtperiode wél tot de representatieve bedrijfssituatie was gerekend; daarmee heeft het bevoegd gezag onzorgvuldig gehandeld [4].

Daarnaast zijn de laatste jaren opmerkelijke Raad van State-uitspraken verschenen, die gezoneerde industrierreinen, waar een overschrijding van de zonegrens optreedt, volledig op slot zetten. Dit geldt zowel voor de gebruiksmogelijkheden van lege kavels als voor veranderingen bij bestaande bedrijven. De volgende uitspraken zijn exemplarisch voor de geconstateerde problematiek.

Het bevoegd gezag weigert de aangevraagde revisievergunning in het kader van de Wet milieubeheer (Wm) omdat de zonegrens wordt overschreden. Bij eerdere zonevaststelling was de geluidbijdrage van dat bedrijf “vergeten”. De ABRS oordeelt dat de vergunning terecht is geweigerd vanwege die zonegrensoverschrijding. Het argument dat het bedrijf ten tijde van zonevaststelling was genegeerd had destijds in de daarbij behorende procedure als bezwaar ingebracht moeten worden.

Interessante constatering:

- het bedrijf beschikte reeds over een Wm-vergunning: de daarin opgenomen geluidgrenswaarden hadden bij zonevaststelling beschouwd moeten worden;
- inmiddels valt het bedrijf onder de AMvB “Opslag- en transportbedrijven milieubeheer”, waarbij de standaard geluidgrenswaarden gelden zonder toetsing aan de zonegrens. Dus einde probleem voor het bedrijf, maar niet voor de andere bedrijven omdat wel met de geluidruimte van dat bedrijf rekening gehouden moet worden [5].

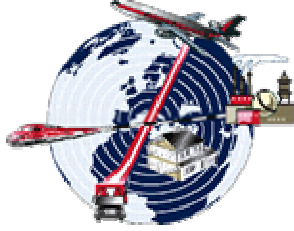
De geluidgrenswaarden in de vigerende vergunning van een metaalverwerkend bedrijf leiden tot overschrijding van de zonegrens. Het bevoegd gezag besluit om die reden in de revisievergunning de grenswaarden aan te scherpen. Het bedrijf gaat daartegen in beroep. De ABRS wijst dat beroep af omdat:

- overschrijding van de zonegrens ontoelaatbaar is;
- het bedrijf kan voldoen aan de aangescherpte grenswaarden zonder geluidreducerende voorzieningen [6].

Een bestaande verzinkerij vraagt vergunning aan, waarbij deze op de zonegrens in de dagperiode equivalente geluidmissieniveaus veroorzaakt van 34 – 32 – 40 dB(A). De totale geluidsniveaus ten gevolge van alle bedrijven bedraagt 50,7 – 51,7 – 50,5 dB(A). Omwonenden gaan in beroep. De ABRS vernietigt de vergunning omdat het bedrijf – zij het gering – bijdraagt aan de overschrijding van de geluidzone. Het feit dat AMvB-bedrijven op dat industrierrein een “overschot” aan onbenutte geluidruimte hebben doet daar niets aan af, evenmin als het feit dat een bedrijf is opgeheven [7].

Een bedrijf heeft een nieuwe puinbreekinstallatie in gebruik genomen die meer geluid produceert dan de vorige. Het bedrijf maakt aanspraak op vrijgevallen geluidruimte bij andere bedrijven. Het bevoegd gezag oefent bestuursdwang uit, waartegen het bedrijf in beroep gaat. De ABRS verwerpt het beroep. De vrijval van geluidruimte dient namelijk eerst bevestigd te worden door intrekking van vergunningen, omdat anders die bedrijven opnieuw aanspraak op die geluidruimte kunnen maken [8].

Bij zonebeheer wordt in het algemeen een bepaalde geluidruimte gereserveerd aan lege kavels ten behoeve van nieuw te vestigen bedrijven. Dat is volgens de ABRS – met verwijzing naar artikel 54 van de Wgh – echter geen argument om de geluidruimte-claim van een ander bedrijf te weigeren. Het gevolg is dat een lege kavel leeg blijft [9].

8. Conclusies uit jurisprudentie

Uit voornoemde jurisprudentie blijkt dat, indien de zonegrens wordt overschreden, er in het algemeen geen mogelijkheid bestaat om een oprichtingsvergunning aan een nieuw bedrijf of een revisievergunning aan een bestaand bedrijf te verlenen. Er kan niet geanticipeerd worden op onbenutte of vrijgekomen geluidruimte bij andere bedrijven indien dat niet formeel is geregeld. Juridisch kan dat een correct oordeel zijn, het gaat wel voorbij aan de milieuhygiënische situatie indien de geluidbijdrage verwaarloosbaar is c.q. indien de feitelijke geluidruimte alleen op papier wordt opgemaakt door bijvoorbeeld AMvB-bedrijven.

Uit voornoemde en andere jurisprudentie [10, 11] blijkt ook dat bij vergunningvernietiging door de ABRS vanwege een bestaande zonegrensoverschrijding de vergunningverlener feitelijk geen verweer heeft. In een aantal zaken was er geen analyse van de overschrijding, laat staan een plan van aanpak voor oplossing van dit knelpunt die bij de besluitvorming was betrokken. Dit is betreurenswaardig. Adequaat zonebeheer houdt namelijk grotendeels in:

- verwerken van nieuw verleende geluidvoorschriften in de zonebeheermodellen;
- intrekking van ongebruikte vergunde geluidruimte;
- nadere eisen aan AMvB-bedrijven.

Zonder adequate zonebewaking geldt voor dergelijke gezoneerde industrierreinen: vol is vol, leeg blijft leeg.

9. Nieuw beleid industrielawaai

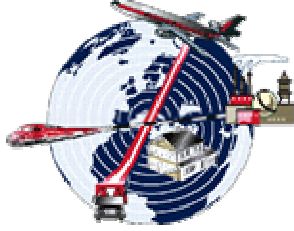
Het huidige voorstel tot wijziging van de Wgh (fase 1) maakt gemeenten zonebeheerder – tenzij die taak aan de provincie wordt overgedragen – met als redenen:

- de gemeente verleent veelal de Wm-vergunningen;
- de gemeente geeft lege gronden uit;
- de gemeente is primair verantwoordelijk voor het bestemmingsplan.

De provincie blijft zonebeheerder voor regionale industrierreinen. Of dit tot betere zonebewaking leidt moet afgewacht worden.

Bij de behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer zijn twee amendementen aangenomen, die ertoe strekken de wurggreep rond gezoneerde industrierreinen te doen verslappen. Thans ligt dit wetsvoorstel bij de Eerste kamer. Verwacht wordt dat de gewijzigde wet in maart 2006 in werking treedt.

Een tijdelijke oplossing voor het klemmende zoneprobleem is voorzien in een amendement waarvan de inhoud is verwoord in het toegevoegde artikel 65. Daarin wordt het bevoegd gezag de mogelijkheid geboden op de zonegrens een 2 dB hogere waarde vast te stellen dan

de geluidbelasting van 50 dB(A)-etmaalwaarde. Daarvoor gelden wel vier nader geformuleerde randvoorwaarden, ondermeer:

- de huidige gecumuleerde geluidbelasting ten gevolge van de gezamenlijke bedrijven wordt in belangrijke mate bepaald door bedrijven die vallen onder een AMvB ex artikel 8.40 Wet milieubeheer;
- redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de geluidbelasting binnen afzienbare tijd wordt teruggebracht tot de eerder geldende waarden.

Hiermee wordt bereikt dat de formele – maar materieel niet benutte – geluidruimte van AMvB-bedrijven geen onnodige belemmering hoeft te vormen voor bedrijfsmatige initiatieven op gezoneerde industrierreinen. Benadrukt moet worden dat dit amendement slechts een tijdelijke verlichting biedt, zodat een permanente oplossing nog steeds gevonden moet worden. In fase 2 van de wijziging Wgh is een definitieve regeling voor AMvB-bedrijven gepland; de inhoud daarvan is nog niet bekend.

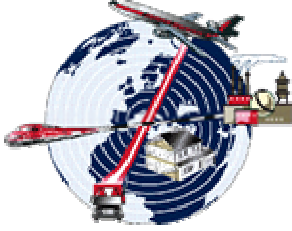
Het andere amendement betreft de mogelijke toepassing van de Stad en milieubenadering voor gezoneerde industrierreinen. Bij akoestisch volle industrierreinen, die echter fysiek niet vol zijn, bestaat de mogelijkheid om toch tot vergunningverlening over te gaan. Juridisch deskundigen twijfelen echter aan de praktische toepasbaarheid van dat artikel. De mogelijkheid via de Stad en milieubenadering om af te wijken van wettelijke grenswaarden (stap 3) vereist namelijk dat alle wettelijke (ontheffings)mogelijkheden zijn benut (stap 2). Geluidruimte creëren voor bedrijven op een gezoneerd industrierrein kan via het verruimen van de zonegrens c.q. het opleggen van een nadere eis aan AMvB-bedrijven (die de formele geluidruimte niet nodig hebben). Vanwege die wettelijke oplossingsmogelijkheden zou men nooit aan stap 3 toekomen. Daarmee zou dit amendement een lege huls hebben opgeleverd.

10. Aanbevelingen

Bij besluitvorming omtrent de zonerings-technische inpasbaarheid van nieuwe initiatieven van bedrijven dienen minder de formele en meer de milieuhygiënische implicaties als criterium te worden gehanteerd.

Het is urgent om de formele overschrijding van zonegrenzen zo snel mogelijk teniet te doen, bij voorkeur zonder tijdrovende procedures. Verschillende oplossingen zijn denkbaar voor AMvB-bedrijven:

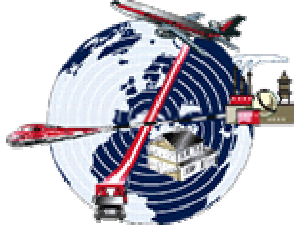
- Een veel gehoorde oplossing is de volgende. Wijzig de standaard geluidvoorschriften zodanig dat de grenswaarde geldt op relatief korte afstand, bijvoorbeeld 50 m. Daarnaast de standaard grenswaarden verlagen, in het bijzonder voor de avond- en nachtperiode indien het bedrijf in die perioden geen activiteiten ontplooit. Het principiële bezwaar daartegen is dat een planologisch probleem-op-papier wordt opgelost door aanscherping

van formele milieurechten. Daarnaast is die wending moeilijk uit te leggen: een AMvB-bedrijf, gevestigd op een gezoneerd industrieterein (nota bene bedoeld voor bedrijven met een relevante geluiduitstraling), mag aannemen dat zijn bedrijfsvoering niet (onnodig) belemmerd kan worden door strenge geluidgrenswaarden.

Indien deze oplossingsrichting wordt doorgevoerd dient enige differentiatie aangebracht te worden rekening houdend met de aard van het bedrijf en de locatie op het industrieterein; dit is echter strijdig met het streven naar uniforme voorschriften. Als alternatief geldt een grote mate van bereidwilligheid om nadere eisen met ruimere grenswaarden op te nemen indien dat gerechtvaardigd wordt door de aard van het bedrijf en zijn bedrijfsvoering (bijvoorbeeld distributiecentrum met ook veel avond- en nachtverkeer).

- Negeer bij zonebeheer alle AMvB-bedrijven. Als argument daarvoor geldt dat de meeste AMvB-bedrijven een relatief geringe geluidemissie hebben en zeker die geluidemissie niet onderling gelijktijdig – op dezelfde dag – emitteren (aspect van “redelijke sommatie”). Ook die vereenvoudiging vereist – vanuit adequaat zonebeheer – differentiatie, bijvoorbeeld door bepaalde akoestisch relevante bedrijven (zie voornoemd voorbeeld) wel in het zonebeheer mee te nemen. Dat vereist dan vervolgens wel een nadere eis met aangepaste geluidgrenswaarden, hetgeen als bezwaar heeft dat steeds verder naar een verkapte vergunningprocedure wordt opgeschoven.
- Definieer akoestisch niet-relevante categorieën AMvB-bedrijven bijvoorbeeld met de VNG-publicatie ‘Bedrijven en milieuzonering’ en negeer deze bij zonebeheer. Stel nadere eisen voor akoestisch relevante AMvB-bedrijven (bijvoorbeeld transportondernemingen, distributiebedrijven, timmerwerkplaatsen) en neem die op bij zonebeheer.
- Leg collectief een nadere eis op aan alle AMvB-bedrijven op het gezoneerde industrieterein, bijvoorbeeld 50 dB(A)-etmaalwaarde op 50 m afstand, tenzij aangetoond wordt dat meer geluidruimte vereist is, en ook toelaatbaar is vanwege de locatie op het industrieterein. Dit kan desgewenst geformaliseerd worden door te mogen aansluiten bij desbetreffend gemeentelijk geluidbeleid (vergelijk een dergelijk artikel in het Besluit landbouw milieubeheer). Ook in het huidige voorstel voor de geluidparagraaf in de “verzamel-AMvB” is een dergelijke opening geboden in voorschrift 4: *“Voorschrift 1 (grenswaarden) is niet van toepassing op inrichtingen die zijn gelegen in een gebied waarvoor bij of krachtens een gemeentelijke verordening afwijkende geluidsnormen zijn vastgesteld (...).”* Met dit voorschrift wordt beoogd om gemeenten een algemene bevoegdheid te geven tot het vaststellen van eigen, gebiedsgericht geluidbeleid en zo, door differentiatie, verdergaande flexibilisering te bereiken (vergroot bijvoorbeeld de mogelijkheden voor industrie). In een aantal van de bestaande 8.40 AMvB’s is een dergelijk voorschrift opgenomen, maar dan met de toevoeging dat het in het gebied heersende referentieniveau niet mag worden overschreden.

11. Conclusies

Het verschil tussen de akoestische en de juridische werkelijkheid bij geluidzoningering is evident. Een akoestisch verwaarloosbare geluidbijdrage is juridisch ontoelaatbaar indien de wettelijke grenswaarde op de zonegrens rekentechnisch wordt overschreden. Recente jurisprudentie, wat ook de formeel-juridisch argumentatie moge zijn, gaat voorbij aan de milieuhygiënische bedoeling van geluidzoningering. Vergunningen worden vernietigd of geweigerd aan bedrijven die geen oorzaak zijn van het probleem (een te volle zone) en – door de beperkte geluidemissie – ook niet kunnen bijdragen aan de oplossing ervan. Het moet toch mogelijk zijn in deze beoordeling de werkelijke relevantie van geluidbijdragen te betrekken.

Het is essentieel een werkbare oplossing te vinden voor het formele probleem van zonegrensoverschrijding door AMvB-bedrijven. Diverse oplossingsrichtingen zijn aangereikt. Wel moet vermeden worden dat het planologisch-formele probleem over de rug van dergelijke bedrijven wordt opgelost.

12. Referenties

1. ABRS 200400974/1 d.d. 30-06-2004
2. Handreiking industrielawaai en vergunningverlening, oktober 1998, Ministerie van VROM
3. ABRS 200303698/1 d.d. 21-07-2004
4. ABRS 200205169/1 d.d. 13-08-2003
5. ABRS E03.94.0829 d.d. 16-06-1995
6. ABRS 200104201/1 d.d. 18-09-2002
7. ABRS 200206962/1 d.d. 11-02-2004
8. ABRS 200206557/1 d.d. 28-01-2004
9. ABRS 200202551/1 d.d. 11-12-2002
10. ABRS 200204963/1 en 200204963/2 d.d. 29-01-2003
11. ABRS 200400465/1 d.d. 26-01-2005